

Andrzej Wiśniewski

"Organizacje międzynarodowe", W.
Morawiecki, Warszawa 1961 :
[recenzja]

Palestra 5/12(48), 61-62

1961

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

*

H. Furmankiewicz, S. Markowski: Akty oskarżenia i rewizje oskarżyciela publicznego. Zasady sporządzania i wzory. Wyd. Prawn. Warszawa 1961, s. 164.

Książka wydana przez prokuratorów H. Furmankiewicza i S. Markowskiego zawiera wzory aktów oskarżenia i rewizji prokuratorskich. Będzie ona niewątpliwie cenną pomocą dla prokuratorów w ich codziennej pracy. Poza wzorami autorzy zamieścili w książce obszernie wyjaśnienia dotyczące zasad sporządzania aktów oskarżenia i zasad sporządzania rewizji.

Na podkreślenie zasługuje oszczędna technika opracowania przykładów. Mianowicie autorzy zamieścili w pełnym brzmieniu jedynie dwa obszernie akty oskarżenia, a następnie dali przykłady zarzutów (konkluzji) aktów oskarżenia według stanów ustawowych przewidzianych w kodeksie karnym oraz w innych częściach stosowanych w praktyce ustawach karnych.

Wzory rewizji usystematyzowane zostały według zarzutów rewizyjnych (zarzut obrazy prawa materialnego, prawa procesowego, błędnej oceny okoliczności faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, niewspółmierności kary i inne). Oczywiście dla każdego zarzutu autorzy opracowali kilka typowych wzorów.

Przedstawienie w rozdziałach opisowych podstawowych zasad sporządzania aktów oskarżenia i rewizji ułatwi oskarżycielom publicznym sporządzanie także takich pism, których wzory, ze względu na rzadkie występowanie w praktyce, zostały w książce pominięte.

*

W. Morawiecki: *Organizacje międzynarodowe*. PWN. Warszawa 1961, s. 468.

Liczba organizacji międzynarodowych stale rośnie. W roku 1959 liczba ich wynosiła przeszło 1200. Zorientowanie się w tym gąszczu nie jest łatwe nawet dla specjalisty, a cóż dopiero dla przeciętnego prawnika. Toteż od czasu do czasu — ku zadowoleniu osób interesujących się stosunkami międzynarodowymi — ukazuje się przewodnik dotyczący organizacji międzynarodowych". Omawiana książka jest chyba trzecią tego typu w naszej powojennej literaturze po książce J. Sucheego i T. Łychowskiego z 1954 r. oraz książce J. Machowskiego z 1956 r.

Jest rzeczą zrozumiałą, że zamykające się w rozmiarach ok. 400 stron opracowanie nie tylko nie może omawiać wszystkich organizacji, ale nie jest nawet w stanie zamieścić charakterystyki większości z nich. Nie jest to zresztą potrzebne, gdyż większość organizacji międzynarodowych to tzw. organizacje pozarządowe, tj. organizacje, których członkami są organizacje krajowe lub osoby prywatne, a nie państwa. Struktura i działalność tych organizacji interesuje zazwyczaj jedynie wąski krąg osób, w jakiś sposób bliżej związanych z działalnością takich organizacji.

Autor omówił w książce jedynie ważniejsze organizacje międzyrządowe. Półowa pracy (część pierwsza) poświęcona jest charakterystyce Organizacji Narodów Zjednoczonych jako powszechnej organizacji o ogólnych, wszechstron-

nych kompetencjach. Po genezie ONZ i prawnej charakterystyce Karty Narodów Zjednoczonych autor przedstawia cele i zasady ONZ, omawia zagarnienie członkostwa Organizacji, kompetencje i funkcje Zgromadzenia Ogólnego i Rady Bezpieczeństwa. Dalsze wywody dotyczą: działalności ONZ w dziedzinie bezpieczeństwa międzynarodowego i w dziedzinie rozbrojenia, Rady Gospodarczo-Społecznej, agencji specjalnych ONZ (m. i. Sił Zbrojnych ONZ w Kongo), Rady Powierniczej i obszarów niesamodzielnych w systemie ONZ, Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, Sekretarza Generalnego i Sekretariatu ONZ, wreszcie finansów Organizacji.

W drugiej części książki omówione są powszechne organizacje międzynarodowe o kompetencjach specjalnych (Międzynarodowa Organizacja Pracy — ILO, Organizacja do Spraw Wyżywienia i Rolnictwa — FAO, Organizacja Narodów Zjednoczonych do Spraw Oświaty, Nauki i Kultury — UNESCO, Światowa Organizacja Zdrowia — WHO, Międzynarodowy Bank Odbudowy i Rozwoju — IBRD, Międzynarodowy Fundusz Walutowy — IMF, Międzynarodowe Towarzystwo Finansowe — IFC, Międzynarodowe Stowarzyszenie Rozwoju — IDA, Międzynarodowa Organizacja Lotnictwa Cywilnego — ICAO, Powszechny Związek Pocztowy — UPU, Międzynarodowy Związek Telekomunikacyjny — ITU, Światowa Organizacja Meteorologiczna — WMO, Międzypaństwowa Morska Organizacja Doradcza — IMCO, Międzynarodowa Agencja Energii Atomowej — IAEA Układ Ogólny w Sprawie Cel i Handlu — GATT); regionalne organizacje ogólne: Organizacja Państw Amerykańskich — OAS i Liga Państw Arabskich; organizacje wojskowe mocarstw zachodnich: Organizacja Paktu Północnego Atlantyku — NATO, Unia Zachodnia-Europejska — WEU, Organizacja Paktu Azji Południowo-Wschodniej — SEATO, Organizacja Paktu Centralnego — CENTO, Organizacja Paktu Bałkańskiego; organizacje zachodnio-europejskie: Organizacja Europejska Współpracy Gospodarczej — OEEC, Rada Europejska — CE, Europejska Wspólnota Węgla i Stali — CECA, Europejska Wspólnota Energii Atomowej — EURATOM, Europejska Wspólnota Ekonomiczna — CEE, Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu — EFTA, Europejska Organizacja Badań Jądrowych — CERN, Rada Nordycka.

Ostatni rozdział drugiej części zawiera charakterystykę organizacji międzynarodowych państw socjalistycznych, Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej, Organizacji Układu Warszawskiego i Zjednoczonego Instytutu Badań Jądrowych.

Omawiając poszczególne organizacje autor nie tylko przedstawia ich genezę, zadania i funkcje oraz strukturę organizacyjną, ale daje także ogólną ocenę działalności organizacji, a jeśli chodzi np. o powszechne organizacje międzynarodowe o kompetencjach specjalnych, to wskazuje także na stosunek Polski i innych państw socjalistycznych do omawianej organizacji.

*

J. Zakrzewska: *Spór o parlament w konstytuantach Francji i Włoch po drugiej wojnie światowej*. PWN, Warszawa 1961, s. 260.

Upadek dawnych form rządzenia w wyniku drugiej wojny światowej i poprzedzającego ją okresu faszystów w wielu państwach europejskich stworzył bezpośrednio po wojnie konieczność znalezienia nowych rozwiązań ustrojowych. W rozwiązaniach tych właśnie parlament widziano jako władzę zwierzchnią re-